בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום **ד', כ' ב**אלול תשס"ב (**28 ב**אוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

הרצחת וגם ירשת? [אליה הנביא לאחאב, מלך ישראל: מלכים_א כ"א 19]

לפני 50 שנה - היום, **כ' ב**אלול, בשנת תשי"ב (1952-5712), **נחתם הסכם השילומים**, לפיו התחייבה הרפובליקה הפדרלית הגרמנית לשלם לישראל (על-פני 12 שנה) פיצויים כוללים על שוד רכוש היהודים בגרמניה ובארצות שהיא כבשה בימי שלטון הנאצים. הרכוש היהודי שנגזל הוערך בשישה מיליארד דולר. הודגש כי **על פשע של רצח עם לא תהיה כפרה בשום פיצוי חומרי**.

פרשת השילומים היתה אחת הסוערות בשנותיה הראשונות של המדינה.

מאז תום מלחה"ע ה-II, תבעו מנהיגים יהודים פיצויים מגרמניה על הנזקים החומריים שנגרמו ליהודים מידי המשטר הנאצי. בראשית 1951 הגיש משה שרת, שר החוץ הישראלי, תביעה שחישובה היה מבוסס על כך שהיישוב בארץ-ישראל ומדינת ישראל קלטו את רוב היהודים נרדפי הנאצים. הוצאות הקליטה הועמדו על 3000 דולר לנפש, והסכום שנתבע היה אפוא 1.5 מיליארד דולר. בספטמבר הודיעה ממשלת גרמניה המערבית על הסכמתה לשלם פיצויים. הנושא עורר סערה גדולה בישראל. שאלות המחילה לגרמניה וקבלת כסף תמורת ששת המיליונים עמדו במרכז טענות השוללים. המחייבים סברו שאין להרשות לרוצחים גם לרשת את רכוש קרבנותיהם.

ב 7 בינואר, העלה רה"מ בן-גוריון את הנושא בכנסת. הוא הדגיש שהפיצויים דרושים כדי לקלוט בישראל את מאות אלפי ניצולי השואה. האופוזיציה, ובעיקר מנחם בגין, ראש תנועת החירות, יצאה בחריפות נגד קבלת השילומים. תנועת החירות אירגנה הפגנת המונים בירושלים שהתקדמה לעבר הכנסת. אך ההתנגדות חצתה את המפה הפוליטית ועם השוללים נמנו חברי כנסת מן השמאל, הימין והדתיים. בסופו של דבר, קבלה הכנסת החלטה לפתוח במשא ומתן עם גרמניה. זה נפתח בהאג במרס 1952 ונמשך ששה חודשים. מן הצד היהודי השתתפו ממשלת ישראל ו"איגוד הארגונים היהודיים" בעולם. כאמור, היום חתמו בלוכסמבורג ראש-ממשלת גרמניה המערבית **קונרד אדנאואר**, שר החוץ הישראלי **משה שרת**, וראש "איגוד הארגונים היהודים" **נחום גולדמן**, על הסכם השילומים... [ספר המאה]

~~~

אחד מסיפורי הגבורה מאותם ימי הגיהנם...

מעשה ברב מיכלזון, מגדולי הרבנים בווארשה: בעת ה"אקציה" הראשונה הטילו מצור על ביתו. הכל מילאו את פקודת הגרמנים וירדו לחצר. לא כן הרב, שלבש טליתו ותפיליו ונשאר בחדר. אמר בלבו: עוד מעט ויבואו הגרמנים והאוקרינים לחפש בחדרים, לכשימצאוהו יירו בו במקום ואחר יטילו גופתו על אחת העגלות שנגררו אחרי טורי המצור. בדרך זו יזכה לבוא לקבר ישראל. כך חישב הרב, אך הקלגסים הגרמנים, שבלשו בדירות לחפש יהודים מתחבאים, בפותחם את דלת חדרו של הרב ובראותם זקן גבה-קומה עטור זקן היורד לו על-פי מידותיו, עטוף בטלית ותפילין, אחזתם מין חרדה – "הלא זהו משה בכבודו ובעצמו" – מילמל אחד מהם, לפי עדותו של שוטר יהודי (?) שנלווה אל הגרמנים בעת החיפוש. הם הניחו לישיש, הגיפו ברעש את הדלת והסתלקו! בו ברגע החליט, כנראה, הרב עצמו, כי **להיות בקרב היהודים בהתקרב קץ החיים, מדרגה גבוהה היא יותר מאשר לבוא**

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום רביעי

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל
~~~

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום **ד'**, **כ'** ב**אלול** תשס"ב (**28** ב**אוגוסט**)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

לקבר ישראל. קם, וירד אל החצר, התיצב בשורה וצעד **יחד עם כל ישראל** לכיכר ה"אומשלאג"...
["אני מאמין"]

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל